

andet Ting omtrent alt, hvad det vilde have, var Resultatet af Forhandlingerne paa Forhaand givet, og at det, naar man à tout prix vilde naa til et Resultat, jo var givet, hvorledes det vilde ende. Da denne Udtalelse fremkom i Anledning af en Udtalelse af mig, maa jeg vel betragte den som nærmest rettet til mig. Nu har jeg for det første aldrig sagt, at man à tout prix vilde naa et Resultat, men at man i høj Grad ønskede at naa et Resultat. Heller ikke har jeg sagt, at man vilde tage alt, hvad det andet Ting ønsker, at man vil gaa med til alt, hvad Kommissionen ønsker. Det vilde have været saa meget mere underligt af mig, om jeg havde sagt noget saadant, som ærede Medlemmer fra den Side, der staa Kommissionen nærmest, netop have sagt, at Kommissionens Forslag ingenlunde var et Ultimatum.

Den ærede Finansminister udtalte endelig — jeg maa maaske tillade mig at læse det op —: „Det maa dog fastholdes, at den almindelige Betingelse for Lovgivningsarbejdet efter vor Grundlov er en gensidig imødekommende Forhandling. Det har været mit Haab og mit Ønske, at der ogsaa paa dette Omraade maatte finde en gensidig imødekommende og gensidig forstaaende Forhandling Sted“. Det er det, jeg ogsaa haaber, og det er det, jeg har gjort mig til Talsmand for, idet jeg mener, at Folketingets og Kommissionens Tilbud er en virkelig Imødekommen, som man her fra dette Tings Side ikke skulde modsætte sig ved at optage et ganske nyt Grundlag for videre Forhandling. Det er det, jeg har sagt, og det er det, jeg ønsker at fastholde.

Oct. Hansen: Jeg ved meget vel, at det navnlig paa et saa fremrykket Stadium neppe vil lykkes andre end dem, der høre til det Mindretal, som tidligere hørte til Flertallet, at vække Opmærksomhed, men der er dog et enkelt Punkt, jeg gerne vilde berøre, inden Debatten slutter.

Ærede Medlemmer ville have bemærket, at uagtet det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) i det hele taget synes at være temmelig uenige i Betragtningerne over det foreliggende Forslag, var der dog et Punkt, hvor der herskede en mærkelig Enighed mellem de to ærede Medlemmer, og hvor jeg meget beklager at maatte blande mig ind deri og søge at ophæve denne Overensstemmelse. Begge de ærede Talere, synes jeg, ere enige om, at Ejendomsskylden i Virkeligheden

maa anses for at svares af Ejeren af den paagældende faste Ejendom, hvilket jo vilde have til Følge, at han betragtedes som Skatteyder, og navnlig ved Valgene til Landstinget vil Spørgsmaalet da blive, om han skal henregnes til de umiddelbare Vælgere og rangere paa Listen efter det fulde Beløb, som Ejendomsskylden andrager. Derved ere de Herrer komne til det Resultat, at selv om man lader Land- og Ligningsskatten gaa helt ud af Betragtning, saaledes at den slet ikke eksisterer mere, vil dog Tillæget i Skatten for Ejerne af det store Hartkorn, som kommer ind i Hartkornskylden, veje op derimod, saaledes at de store Hartkornsejere vedblivende ville rangere som umiddelbare Vælgere til Landstinget. Det gør mig meget ondt at maatte sige, at jeg tror, det er en Fejltagelse. Ærede Medlemmer huske maaske for et Par Aar siden — jeg tror, det var i 1897 — at det nuværende 12te kongevalgte Medlem (Estrup) — som den Gang havde en anden Benævnelse — og jeg diskuterede en Del om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem var meget vred paa det Lovforslag, som var indbragt af daværende Finansminister Hørring, netop fordi det vilde føre til en Forandring af det politiske Grundlag, det vilde, for at udtrykke det kort, som det ærede Medlem udtrykte sig, sætte Pengesækken i Stedet for Hartkornet, og det ønskede han ikke at komme til. Jeg skal ikke nægte, at jeg havde ikke saa meget derimod, tværtimod, jeg fandt, at det kunde være rimeligt nok, men det undrer mig noget, at den ærede Finansminister, som dog i Virkeligheden mener at maatte støtte sig til dette Ting, vil fremkomme med Forslag til dette Ting, i hvilket han i Virkeligheden opfordrer dette Ting eller dets Flertal til at begaa, om jeg saa maa sige, politisk Selvmord. De ærede Medlemmer synes at overse, hvad der staa i § 6. Der staaer noget om Renter af Prioriteter, ligesom der ogsaa staaer noget om Arvefæste-Afgifter og Rekognitioner, hvorved der i øvrigt er kommet noget fuldstændig meningsløst ind i Paragraffen. Men Hovedsagen er, at af Renter af Prioriteter skal indeholdes som det de paagældende Prioritets- og Afgiftsejere paa-hvilende Skattebeløb 0,8 pro mille af Kapitalen, og der staaer længere nede i Paragraffen: „Enhver Vedtagelse, der strider mod foranstaaende, er ugyldig.“ Der kan nu ikke være mindste Tvivl om, at denne Ejendomsskyld, som falder paa Prioritetsgælden og paa de øvrige Byrder paa Ejendommen, det er ikke en Skat, som Ejeren